

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante verzoekt het Hof van Justitie om vernietiging van het arrest van het Gerecht, nietigverklaring van de betrokken handelingen [de bijlagen bij besluit 2014/776/GBVB van de Raad ⁽¹⁾ en bij uitvoeringsverordening (EU) nr. 1202/2014 van de Raad ⁽²⁾, bijlage II bij besluit 2010/413/GBVB van de Raad ⁽³⁾ en bijlage IX bij verordening (EU) nr. 267/2012 van de Raad ⁽⁴⁾ (zoals respectievelijk gewijzigd bij artikel 1 van besluit 2014/776/GBVB en artikel 1 van uitvoeringsverordening (EU) nr. 1202/2014)] voor zover rekwirante daarbij op de lijsten is geplaatst als een entiteit waarvoor beperkende maatregelen op grond van artikel 23, lid 2, van verordening (EU) nr. 267/2012 van de Raad gelden, vergoeding van de schade die haar goede naam heeft geleden door de handelingen van de Raad, en verwijzing van de Raad in rekwirantes kosten van de procedure in eerste aanleg en in hogere voorziening.

Rekwirante voert twee middelen aan ter ondersteuning van haar betoog dat het Gerecht in zijn arrest blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en haar verzoek bij het Hof van Justitie om het arrest te vernietigen en zelf op de zaak te beslissen.

In de eerste plaats heeft het Gerecht ten onrechte niet erkend dat de Raad een wezenlijk procedureel vereiste niet is nagekomen en/of blijk heeft gegeven van een kennelijk onjuiste beoordeling bij de vaststelling van het besluit om Sharif University of Technology op de lijsten te plaatsen door niet op te treden als besluitvormer, zoals hij behoort te doen.

In de tweede plaats heeft het Gerecht een onjuiste uitlegging gegeven van het wettelijke criterium „steun” aan de regering van Iran in artikel 20, lid 1, onder c), van besluit 2010/413/GBVB van de Raad (zoals gewijzigd) en artikel 23, lid 2, onder d), van verordening (EU) nr. 267/2012 van de Raad van 23 maart 2012 (zoals gewijzigd), op grond waarvan de Raad beperkende maatregelen tegen rekwirante heeft vastgesteld, zodat het ten onrechte heeft geoordeeld dat het door de Raad overgelegde bewijs rekwirantes plaatsing op de lijsten staaft.

⁽¹⁾ Besluit 2014/776/GBVB van de Raad van 7 november 2014 tot wijziging van besluit 2010/413/GBVB betreffende beperkende maatregelen tegen Iran (PB 2014, L 325, blz. 19).

⁽²⁾ Uitvoeringsverordening (EU) nr. 1202/2014 van de Raad van 7 november 2014 houdende uitvoering van verordening (EU) nr. 267/2012 betreffende beperkende maatregelen ten aanzien van Iran (PB 2014, L 325, blz. 3).

⁽³⁾ Besluit 2010/413/GBVB van de Raad van 26 juli 2010 betreffende beperkende maatregelen tegen Iran en tot intrekking van gemeenschappelijk standpunt 2007/140/GBVB (PB 2010, L 195, blz. 39).

⁽⁴⁾ Verordening (EU) nr. 267/2012 van de Raad van 23 maart 2012 betreffende beperkende maatregelen ten aanzien van Iran en tot intrekking van verordening (EU) nr. 961/2010 (PB 2012, L 88, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenië) op 15 juli 2016 – T – 2, družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d.o.o. (momenteel insolvent)/Republika Slovenija

(Zaak C-396/16)

(2016/C 335/57)

Procestaal: Sloveens

Verwijzende rechter

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: T — 2, družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d.o.o. (momenteel insolvent)

Verwerende partij: Republika Slovenija

Prejudiciële vragen

- 1) Moet de vermindering van de schulden, op basis van een preventief akkoord dat bij een in kracht van gewijsde gegane besluit is gehomologeerd, zoals in het hoofdgeding, worden beschouwd als een wijziging in de elementen die voor het bepalen van het bedrag van de aftrek van voorbelasting in aanmerking zijn genomen, in de zin van artikel 185, lid 1, van de btw-richtlijn ⁽¹⁾, of als een verschillende situatie, waarbij de aftrek hoger of lager is dan die welke de belastingplichtige gerechtigd was toe te passen, in de zin van artikel 184 van de btw-richtlijn?
- 2) Moet de vermindering van de schulden, op basis van een preventief akkoord dat bij een in kracht van gewijsde gegane besluit is gehomologeerd, zoals in het hoofdgeding, worden beschouwd als een (gedeeltelijke) niet-betaling, in de zin van artikel 185, lid 2, eerste alinea, van de btw-richtlijn?
- 3) Moet de lidstaat, rekening houdend met de door de Uniewetgever opgelegde vereisten van duidelijkheid en zekerheid van rechtssituaties en gelet op de bepalingen van artikel 186 van de btw-richtlijn, teneinde herziening van de aftrek bij gehele of gedeeltelijke niet-betaling te eisen, zoals is toegestaan door artikel 185, lid 2, tweede alinea, van die richtlijn, in de nationale regeling specifiek voorzien in het geval van niet-betaling, ofwel daaronder het preventief akkoord met een in kracht van gewijsde gegane homologatie opnemen (voor zover dit onder het begrip niet-betaling valt)?

⁽¹⁾ Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB L 247, blz. 1).